

Yirmi Dört Saat

– kul mehmet · 31 Ocak 2017

Çekip gittin ya ben hala harabım
Yıkıldım viran bir ev gibi
Bırakın bitmesin ıstırabım gitmesine izin verdim diye
Onsuzluğun hasreti yaksın yüreğimi
Ellerin boş kaldı hak ettim acımayın bana
Yaklaşmayın yanıma bırakın kendi başıma ağlayayım
Gözlerimde akan yaşlar kesilmesin aksın yirmi dört saat

Bu yas benim yasım kimse paylaşmasın
Benim gibi yüreğini sakın yakmasın uzaklaşsın yanımda
Boş ellerimle gönlümle beni baş başa bırakın
Hatasını çaresizliğini anlasın değer kıymet bilsin
Ya kavuşuruz ya buluşuruz ya da unuturuz
Yaklaşmayın yanıma bırakın kendi başıma ağlayayım
Gözlerimde akan yaşlar kesilmesin aksın yirmi dört saat

Bana ait bu ayrılığın mekânı dünyam
Özlemi sarmış kor alev yakar bırakın yaksın kavursun
Savursun dağdan dağa çölden çöle
Mecnun gibi belki değerini anlar onun için yanarım
Ya da yine nefsimde kanarım bir gün sever bir gün terk ederim
Mutsuzluğun dibini bulur yanında otururum
Yaklaşmayın yanıma bırakın kendi başıma ağlayayım
Gözlerimde akan yaşlar kesilmesin aksın yirmi dört saat

Mehmet Aluç/Kul Mehmet